

sygn. akt II K 1392/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Zbigniew Szpanowski

przy udziale prokuratora Michała Witkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 2 marca i 4 kwietnia 2017 roku sprawy:

1. **Ł. K.** syna D. i W. z domu D. urodzonego (...) w G.

2. **A. D.** syna A. i Ż. z domu S. urodzonego (...) w G.

oskarżonych o to, że:

w dniu 27 kwietnia 2015 roku w G. przy ul. (...) z balkonu działając wspólnie i porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia rower marki U. (...) Pamiir koloru ciemno bordowego o wartości 800 złotych czym działali na szkodę J. R.

tj. o czyn określony w art. 278 § 1 k.k.

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonych **Ł. K. i A. D.** uznaje za winnych popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia, z tym ustaleniem iż dopuścili się go działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą co do której prowadzone jest odrębne postępowanie, kwalifikowanego jako występki z art. 278§1 k.k. i za to na mocy art. 278§1 k.k. skazuje oskarżonych na karę po **6 (słownie: sześć) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k.** wymierza oskarżonym karę grzywny w wysokości po **50 (słownie: pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 (słownie: dziesięć) złotych;**

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 73§2 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego A. D. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący **5 (słownie: pięć) lat**, oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu A. D. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny rzeczywiste pozbawienie wolności w dniach 5-6 września 2015 roku tj. dwa dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

IV. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu Ł. K. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności rzeczywiste pozbawienie wolności w dniu 27 maja 2015 roku tj. jeden dzień, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze oraz § 2, §4 ust. 1 i3, § 17 ust. 2 pkt 3, §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z §22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego

Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata S. S. kwotę 619,92 (słownie: sześćset dziewiętnaście i 92/100) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu A. D.;

VI. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty;

Sygn. akt II K 1392/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Dnia 27 kwietnia 2015 roku, w godzinach nocnych A. D., Ł. K. i M. S. udali się na dzielnicę C. w G.. Mężczyźni planowali ukraść rower. Ww. umówili się w ten sposób, że A. D. i Ł. K. stali na czatach, M. S. miał dokonać kradzieży. Około godziny 00.40, M. S. wszedł na balkon mieszkania położonego na paterze przy ul. (...) w G.. Rower U. (...) stał przy drugim rowerze. M. S. ściągnął z balkonu rower U. (...) Pamiir, koloru ciemnobordowego. M. S. odjechał rowerem w stronę centrum G..

W tym momencie właścicielka roweru J. R. wyjrzała na balkon i zauważyła, że nie ma jednego roweru, na dole na jej rowerze jechał M. S.. Powiadomiła o tym męża, oboje wzięli psa i próbowali gonić M. S., jednakże ten odjechał na rowerze. J. R. powiadomiła wówczas o zdarzeniu policję.

A. D. i Ł. K. widząc, że M. S. jest goniony przez właścicieli roweru poszli na przystanek autobusowy.

Wartość U. (...) należącego do J. R. w chwili kradzieży wynosiła 800 zł.

Dowód : protokół oględzin –k. 6-6v., wyjaśnienia A. D. - załącznik nr 1 do a/o –k. 235-236, akta postępowania sądowego –k. 136, zeznania świadka J. R. – załącznik protokoły przesłuchań –k. 1-2v., akta postępowania sądowego –k.141v.,

Oskarżony A. D. w chwili dokonywania czynu nie był karany sądownie.

Oskarżony był karany sądownie w późniejszym czasie, za inne czyny, tj.

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Południe w Gdańsku z dnia 15 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze II K 845/15, za przestępstwo z art. 279 § 1 kk.,

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Południe w Gdańsku z dnia 22 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze II K 724/15, za przestępstwo z art. 278 §1 kk.,

3. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Południe w Gdańsku z dnia 8 stycznia 2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze II K 795/15, za przestępstwo z art. 278 §1 kk.,

4. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Południe w Gdańsku z dnia 19 maja 2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze II K 319/16, za przestępstwo z 279 § 1 kk.,

Dowód : informacja o karalności z dnia 21.09.2015 r. –k. załącznik nr 1 do a/o –k. 250, akta postępowania sądowego –k. 105, odpis wyroku SR Gdańsk –Południe w Gdańsku, II K 845/15 – k. 56-57, odpis wyroku SR Gdańsk –Południe w Gdańsku, II K 724/15 –k. 65-67, odpis wyroku SR Gdańsk –Południe w Gdańsku, II K 795/15 –k. 68-80,

Oskarżony A. D. urodził się w dniu (...) w G., posiada wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, obecnie pracuje osiągając dochód 1800 zł/m-c, jest bezdzietnym kawalerem, bez majątku, zdrowy, odwykowo ani psychiatrycznie nie leczony, 20 lutego 2017 r. opuścił zakład karny.

Dane osobopoznawcze –k. 135v.

Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. D. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił, że tak się umówili, że wraz z Ł. K. stali na czatach a M. S. wraz z Ł. P. poszli kraść rower.

Wyjaśnienia A. D. - załącznik nr do a/o –k. 235-236,

Na rozprawie głównej A. D. także przyznał się do zarzucanego mu czynu, podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, zmieniając je w tej części, że nie było z nimi Ł. P..

Wyjaśnienia A. D. – akta postępowania sądowego –k. 136,

Oskarżony wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy oraz o wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata, dozór kuratora i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł, ewentualnie obowiązek naprawienia szkody. Na powyższe prokurator nie wyraził zgody.

Dowód : protokół rozprawy z dnia 2 marca 2017 r. –k. 136, protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 r. –k. 141,

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2017 r. oskarżony przekazał pokrzywdzonej J. R. kwotę 800 zł, tytułem naprawienia wyrządzonej szkody.

Dowód : protokół rozprawy z dnia 4 kwietnia 2017 r. –k. 141,

Sąd zważył, co następuje :

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów, zarówno wina, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu A. D. przestępstwa, nie budzą wątpliwości Sądu. Sam przebieg wydarzeń Sąd ustalił głównie na podstawie zeznań świadka J. R. oraz w oparciu o wyjaśnienia złożone przez oskarżonego. Podstawę ustaleń stanowiły także znajdujące się w aktach protokoły z postępowania przygotowawczego oraz inne dokumenty.

Nie budziła jakichkolwiek wątpliwości Sądu wiarygodność relacji J. R.. Jej zeznania były spójne, logiczne, konsekwentne, a nadto zostały potwierdzone przez wyjaśnienia samego oskarżonego A. D.. Świadek ten nie miał interesu w tym by świadczyć nieprawdę.

Sąd nie miał też podstaw by odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. D.. Oskarżony wyjaśniał zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Oskarżony od początku konsekwentnie wskazywał jaka była jego rola w kradzieży roweru U. (...). Jego wyjaśnienia były logiczne, a pewne niespójności ostatecznie wyjaśnił na rozprawie głównej.

Sąd dał również wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej. Nie były one nadto kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania A. D. czynu z art. 278 § 1 k.k. Brak jest jakichkolwiek wątpliwości, że zachowanie oskarżonego odpowiada opisowi zawartemu we wskazanym przepisie.

Dnia 27 kwietnia 2015 r. udał się wraz z Ł. K. i M. S. na ul. (...) w G. w celu kradzieży roweru. A. D. wraz z Ł. K. obserwowali i pilnowali terenu (stali na czatach), a M. S. wszedł na balkon mieszkania pokrzywdzonej skąd zabrał rower. Jest oczywiste, że oskarżeni nie byli w żaden sposób uprawnieni wobec tego roweru. Mimo to, potraktowali go jak rzecz własną i włączyli w skład swego majątku, postępując z nim tak jak właściciele (dokonali zaboru w celu przywłaszczenia).

A. D. dopuścił się przypisanego mu czynu w warunkach współsprawstwa (art. 18 k.k.). Materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, iż pomiędzy nim a Ł. K. i M. S. zaistniało porozumienie co do wspólnej realizacji znamion czynu z art. 278 § 1 k.k. Każdy z oskarżonych aprobował działanie przestępne jako całość. Ich wspólnym celem było zabranie roweru należącego do J. R.. Dokonali oni przy tym podziału ról w przestępnej akcji. Stąd, pomimo że rower został fizycznie zabrany przez M. S., to również A. D. i Ł. K. można przypisać wszystkie znamiona zarzucanego czynu.

W czasie popełnienia przez oskarżonego A. D. przypisanego mu czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę A. D.. Nie był oni w szczególności ograniczeni w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Dokonując analizy całości zachowania się oskarżonego A. D., jego psychicznego nastawienia do czynu, okoliczności, jakie doprowadziły go do takiego zachowania, Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Stopień szkodliwości społecznej czynu A. D. należy określić jako znaczny. Oskarżony dopuścił się go z premedytacją i z chęcią łatwego zysku. W inkryminowanym okresie był zdolny podjąć pracę zarobkową, lecz postanowił uniknąć związanego z nią wysiłku. Czyn popełniony przez oskarżonego miał charakter zuchwały. Kradzież roweru połączona była bowiem z wtargnięciem w godzinach nocnym na balkon mieszkania pokrzywdzonej, który stanowi część mieszkania.

Sąd uznał, iż czyn przypisany oskarżonemu nie może być zakwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi – art. 278 § 3 k.k. Przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 października 1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, nr 3-4, poz. 27). O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 września 2010 r., II AKa 270/10, LEX 621279).. Podkreślić w tym miejscu należy, iż kryterium rozmiaru szkody wyrządzonej przestępstwem jest jednym z wielu, który wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nie jest w żadnym razie kryterium decydującym dla czynienia tych ustaleń. W orzecznictwie wskazano, że sama wartość przedmiotu czynności wykonawczej nie ma decydującego znaczenia przy ocenie wypadku mniejszej wagi, a wypadek mniejszej wagi nie może być utożsamiany z małą wartością mienia, przeciwko któremu skierowany jest czyn sprawcy. Podstawowym kryterium oceny jest stopień społecznej szkodliwości czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1971 r., V KRN 147/71, niepubl.).

Sąd miał na uwadze, iż wartość skradzionego roweru nie była duża, albowiem wynosiła 800 zł. Podkreślić jednak w tym miejscu należy, iż nie ma podstaw do uznania czynu za wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 278 § 3 k.k., gdy rola oskarżonego w dokonaniu danego czynu nie była niewielka, zaś jego zachowanie nosiło cechy dużej zuchwałości i znacznego nasilenia złej woli (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 lutego 2013 r., II AKa 299/12, LEX nr 1280499). Z ustalonego stanu faktycznego wynikało, iż oskarżony działał w warunkach współsprawstwa, w zamiarze bezpośrednim, w sposób przemyślany i zuchwały. W związku z tym, w okolicznościach niniejszej sprawy, Sąd nie znalazł żadnego uzasadnienia dla przyjęcia wypadku mniejszej wagi.

Nie było zatem wątpliwości ani co do tego, że oskarżony wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu wymienione w art. 278 § 1 k.k., jak i że spełnione zostały warunki odpowiedzialności konieczne do uznania go za sprawcę przestępstwa.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami wyrażonymi w art. 53 §1 i §2 k.k. i art. 54 § 1 k.k., zgodnie z którymi, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd był zobligowany wziąć pod uwagę przede wszystkim motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Niewątpliwie Sąd miał też na uwadze fakt, że oskarżony jest sprawcą młodocianym, a zatem kara powinna go przede wszystkim wychować.

Nie można było też tracić z pola widzenia faktu, że w trakcie orzekania obowiązywała ustawa inna niż w czasie zaistnienia czynu, zatem podstawy orzekania o karze oparto na art. 4 § 1 k.k., stosując ustawę względniejszą.

Na niekorzyść A. D. przemawiają przede okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu (a zwłaszcza okoliczności jego popełnienia, postać zamiaru oraz motywacja sprawcy). Sąd miał nadto na uwadze, że w dacie zarzucanego oskarżonemu czynu nie był on osobą karaną, to jednak jego sposób życia po dokonaniu czynu był niezwykle naganny, albowiem był on czterokrotnie karany za przestępstwa umyśle i wszystkie podobne.

Okolicznością niewątpliwie działającą na korzyść oskarżonego było przyznanie się przez niego do winy. Oskarżony okazał skrucę, przeprosił pokrzywdzoną, a nadto naprawił szkodę, przekazując pokrzywdzonej 800 zł, które odpowiadały wartości skradzionego roweru. Dodatkowo, Sąd wziął też pod uwagę, iż oskarżony zadeklarował, że skończył już z przestępczym sposobem życia. W tym celu zerwał z dotychczasowymi znajomymi, podjął legalną pracę, ma narzeczoną z którą mieszka.

Mając powyższe na uwadze powyższe, Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie 278 §1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1,2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości po 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 złotych.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą od trzech miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, zatem wymierzona kara oscyluje wokół dolnej granicy zagrożenia ustawowego karą o charakterze izolacyjnym. Zdaniem Sądu dolegliwość wymierzonej kary pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Kara ta winna również uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem. Oskarżony zlekceważyła obowiązujące normy prawne i reguły zachowania. Sąd zważył też na potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że czyn o takim stopniu społecznej szkodliwości, z uwagi na rodzaj i charakter naruszonego dobra, zasługuje na odpowiednią karę.

Z racji tego, iż oskarżony dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd obok kary pozbawienia wolności, wymierzył mu grzywnę.

Grzywna orzeczona w ramach warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stanowić będzie realną dolegliwość dla oskarżonego. Dolegliwość ta jest nie tylko ważna z punktu widzenia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć kara w stosunku do A. D., lecz także odgrywa istotną rolę z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, umacniania przekonania, że zaatakowane przestępstwem dobra są rzeczywiście chronione. Mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, Sąd ustalił wysokość

jednej stawki na poziomie minimalnym (10 zł). Ilość stawek dziennych (50) odpowiada zaś wadze popełnionego przestępstwa.

Sąd uznał również, że istnieją względem A. D. przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, o czym rozstrzygnięto w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Podstawą był art. 69 § 1 i §2 k.k., art. 70§ 2 k.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. Wobec faktu, że przypisany wyrokiem czyn został popełniony przez oskarżonego przed dniem 1 lipca 2015 r., natomiast wyrok wydano już po tej dacie, zachodzi konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. - regulującego sposób rozstrzygnięcia kolizji ustaw w czasie. Uznać należało, że właściwszym w badanym przypadku było zastosowanie starych przepisów, gdyż przy zastosowaniu przepisów w obecnym brzmieniu, Sąd byłby zobowiązany do orzeczenia któregoś z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k., co kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonego. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla A. D. względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa).

Odnosząc się do zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy wskazać, iż w ocenie Sądu, takie orzeczenie kary – przy uwzględnieniu orzeczonej kary grzywny – jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary została oparta na podstawie oceny właściwości i warunków osobistych, w tym stopnia dojrzałości oskarżonego oraz jego zachowania po popełnieniu przestępstwa.

Oskarżony niewątpliwie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył w tym zakresie wyczerpujące wyjaśnienia oraz wyraził skruchę i sam dobrowolnie naprawił szkodę.

Zdaniem Sądu, skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dokonane przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, iż zagrożenie w postaci możliwości przerwania okresu próby i osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym wzbudzi w nim postawę praworządną, zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zdaniem Sądu, kara grzywny, która stanowi realną dolegliwość, winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności.

Zadaniem Sądu konieczne było ustalenie okresu próby, który pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a przede wszystkim na weryfikację stosunku sprawcy do obowiązującego porządku prawnego. W związku z tym, wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na maksymalny w przypadku sprawców młodocianych okres 5 lat, oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora.

Sąd miał na uwadze fakt, iż w dacie popełnienia przypisanego mu czynu oskarżony nie był osobą karaną. Niemniej, nie sposób tracić z pola widzenia, iż stan ten uległ zmianie w dacie wyrokowania. Powyższe daje podstawy do przyjęcia, iż czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania nie miał charakteru incydentalnego. Mając na uwadze z jaką łatwością przyszło oskarżonemu ich popełnienie, Sąd uznał, że tylko zastosowanie maksymalnego okresu próby najdokładniej pozwoli sprawdzić, czy oskarżony rzeczywiście zrozumiał naganność dotychczasowego sposobu życia, przeżył pozytywną wewnętrzną i zewnętrzną przemianę i nie ma już zamiaru w przyszłości ponownie wchodzić na drogę przestępstwa.

Nadto Sąd zobligowany był do oddania A. D. pod dozór kuratora w czasie próby, albowiem jest on sprawcą młodocianym i popełnił umyślne przestępstwo (art. 73 §2 k.k.). Pięcioletni okres próby, w świetle karalności oskarżonego, jest konieczny by zweryfikować pozytywną prognozę, która legła u podstaw podjęcia decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

W punkcie III. części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 63 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono oskarżonemu A. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 5-6 września 2015 roku tj. 2 dni, przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny.

W punkcie V. wyroku zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. S., obrońcy oskarżonego A. D. kwotę 619,92 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwota ta jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

Ze względu na trudną sytuację materialną oskarżonego A. D., Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, w całości przenosząc je na rzecz Skarbu Państwa (punkt VI. wyroku).